

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

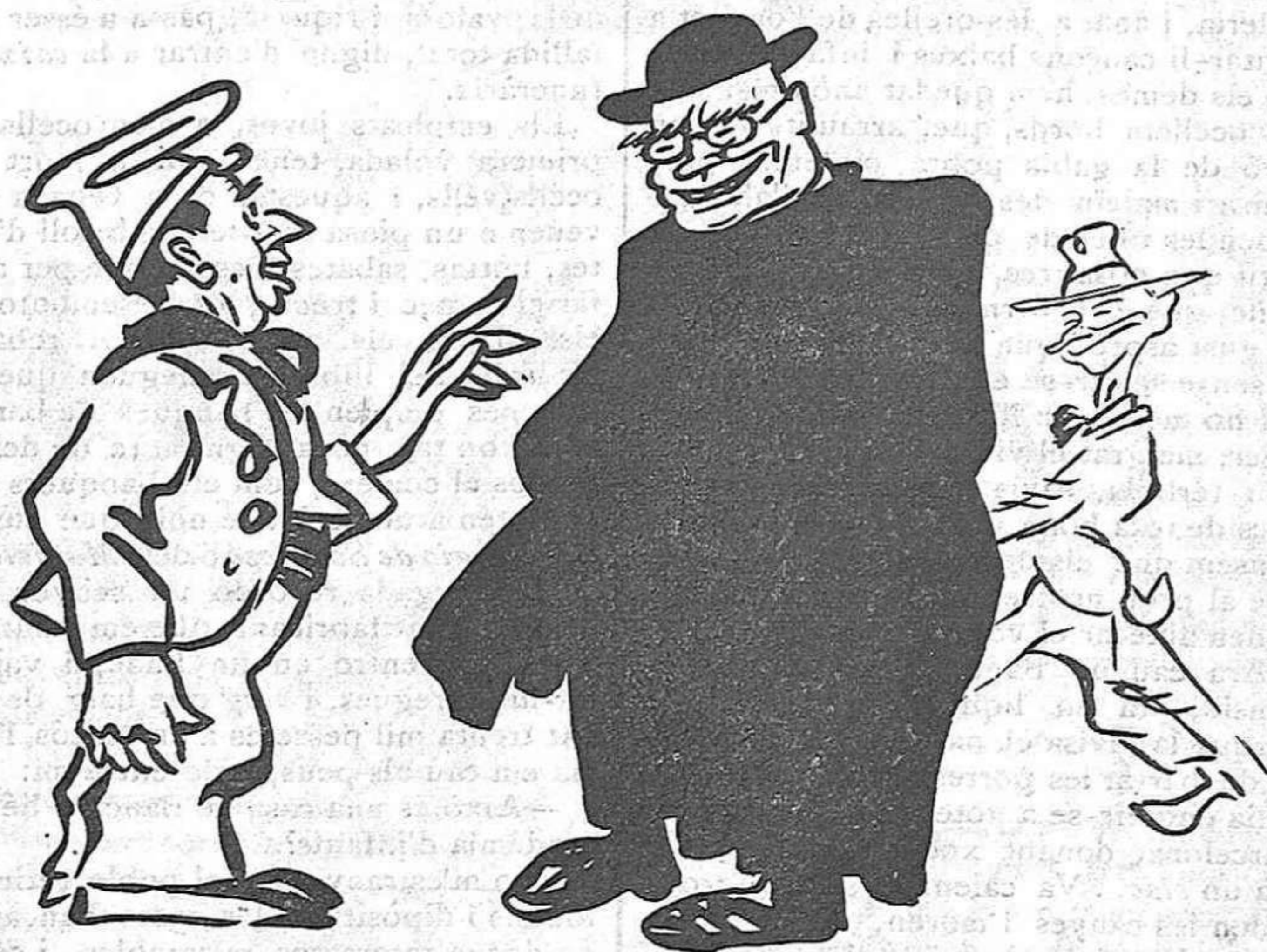
“LA VIDA ES SUEÑO”

—Y vive Cristo no entiendo
que delito cometí

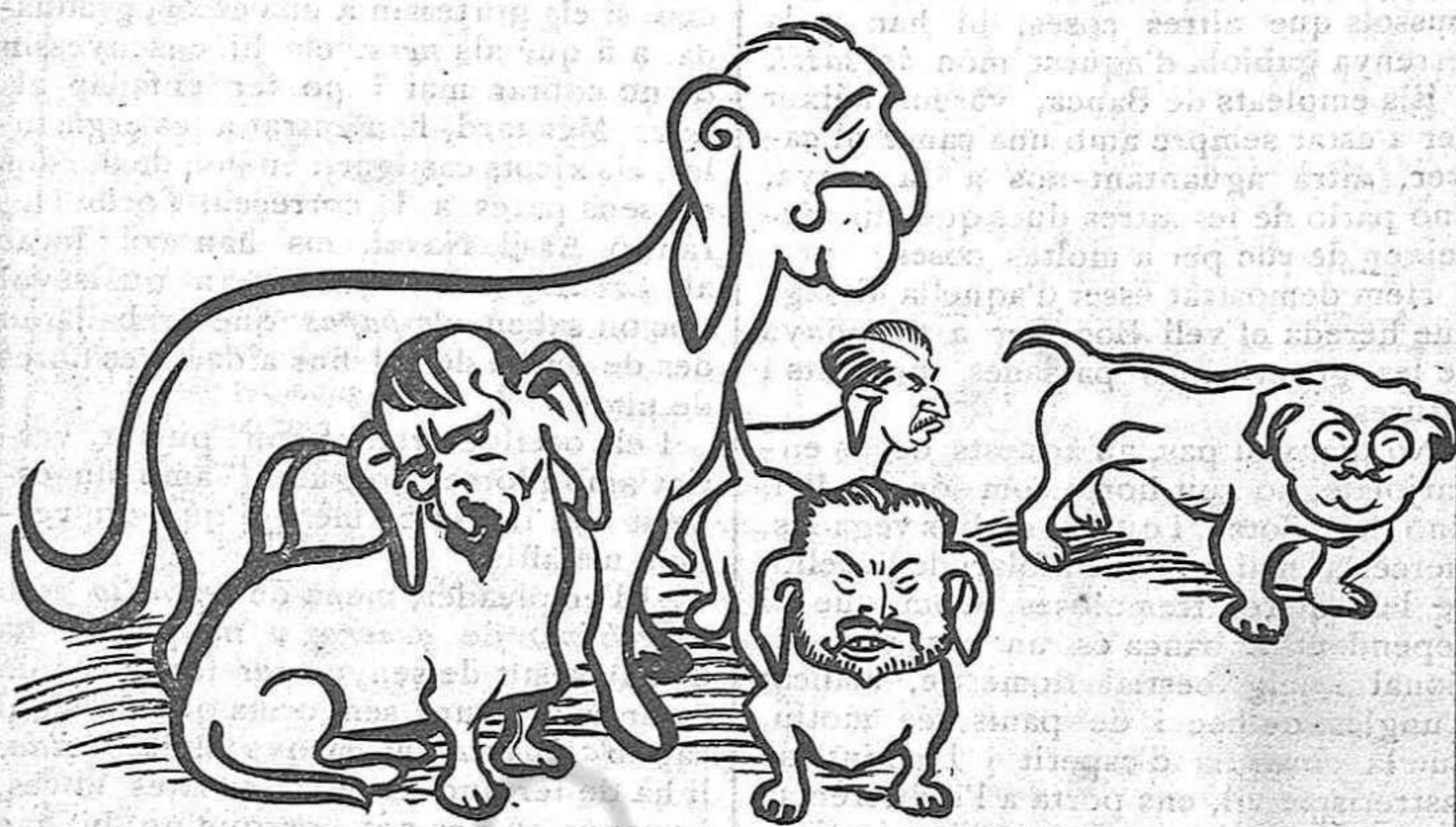
para no estarme comiendo
lo que hoy entre sueños ví!

Les distraccions del mossèn

—I, doncs, mossèn Ambrós, que ja no va a tirar pa a les oques?
—No! Em diverteixo més a l'Ajuntament fent de regidor espontani.

Melangia

—Ens han deixat de la manera més trista que es pot deixar a un gos: amb la cua entre cames!

al veure gabioles plenes d'ocellets que saltan i juguen, i sols fan el sèrio quan undels ocellots els mira o renya, per a fer veure que hi ha qui vetlla per la parròquia...

I l'amic té tota la raó, i és una veritat que no manca.

Els comerciants sols van a les gàbies per pura necessitat; senten tant fàstic a la Banca, i tanta por al *clac*, que d'això ve, que les gabioles cauen, i altres, els consellers, al veure que fan mal paper, els avien, duent a la misèria a moltes famílies...

I amb això, tots remembrem amb trist penar, el Banc de Barcelona (tres gàbies): l'*Italiana d'Escompto*, *London County*, l'*Holandés*, el crudel *Espanyol de Crèdit*, ara el de Xile...

Els ocells han volat... però n'hi han

que a l'estar desorganitzats, branca troben per a aguantar-se.

I ço, és un exemple que ens ensenya a ésser menys xerraires; més reflexius... i estudiar, que més que l'or d'aquestes fastigoses cases amb reixes de presiri, ens hauria d'agradar el pervindre per a assegurar aquest panís, que ens roben miserablement.

EMILI GRAELLS CASTELLS

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

REPICS

Chicherin ha enviat una nota al Vaticà en la qual es fixen les condicions per a que acabi la persecució de la qual són víctimes els catòlics a Rússia. En aquesta nota i s'exigeix que el Vaticà reconegui el govern dels soviets com a govern de dret.

No sé que li costaria al Vaticà de reconeixer? No deia el Papa en una encíclica que tots els pobles, totes les llengües i tots els homes eren iguals per a l'Església de Déu? Doncs sense baixar en inquisicions polítiques els el reconeixeria. No és de fet? Doncs, per què no pot esser-ho de dret també?

El propagandista bilbaí Pérez Solís, millora decididament en l'enfermetat que ve sofrint i sembla que dintre molt pocs dies podrà deixar l'Hospital.

No cal dir com ens en alegrem, perquè En Pérez Solís és una de les poques coses bones que han sortit d'aquella terra

Llegim aquest telègram: Un grup de feixistes ha invadit la casa de l'ex president de ministres senyor Nitti, causant en ella greus desperfectes.

Ja ho sabeu, llegidors, tant o més bé que jo. Fa pocs dies que s'abaratiren, molt poc, certes subsistències. Avui tornen a ésser més altes que mai. Jo em penso que tot això ha sigut seguint l'exemple dels saltimbanquis, que reculen per tenir més esbranzida i pujar més amunt.

Qualsevol dia us faré l'elogi del caliquenyo, però dels caliquenyos bons, que avui ja és difícil de trobar-ne. En canvi corren una classe de caliquenyos que ni per a llençar. Jo tan sols de veure'ls ja tinc vòmit.

L'altre dia vaig sentir un sermó—cosa estranya perquè d'això no en gasto—i cregueu que em vaig divertir de debò. Parlava de la moda i dels escots i de les faldilles curtes i de les mitges reixades, però tan al viu, que m'hi vaig engrescar de debò, tant, que al sortir de la casa de Déu vaig anar a la casa del dimoni i estic segur que això ho van fer molts dels que l'escoltaren. No sé pas les dones on devien anar, però em sembla que d'aquella feta es van treure les faldilles i les mitges i l'escot i... *bueno* prou! Predicant així fan una obra molt gran aquesta gent. Sobre tot es fan moltes parroquianes.

Estem per dir un disbarat, però no podem menys que recloure'l al pap.

Mal per mal, val la pena que torni l'Alba. Per a veure com s'apuja el cafè, el sucre, els ous, les mongetes, l'oli, l'arròs... i els lloguers, val més que governi aquell home, que amb això de les subsistències no prenen els acaparadors el pèl al Govern com ara, i l'Alba els tenia a rotllo...

Al Marqués de Cortina, amb motiu d'una col·lecta popular, l'invitaren a que donés una quantitat per als pobres.

I ell, com Creso de la Banca, diuen que digué: —Jo donar pessetes? Fos per a reventar una

vaga, bé; però per tísics? Mal com no es moren tots.

Aquest és el gran Cortina, una de les persianes transparents d'aquest poble que geia dominat per desterrats polítics i humanes.

Els despedits de l'Escórxdador, amb motiu de les bèsties tísiques i el joc de l'oca, fan córrer per tot que e padrins els tornaran a col·locar al antic empleo.

Ja ho veurem. No creiem que després d'una immoralització i escàndol del públic, permetin els expedientadors rifar-se del poble i jugar impunement amb llur vides.

Nosaltres estem al tanto... i vigilem com cucaferes

Al Pont de Dragó de Sant Andreu, dissabte passat caigué una nova víctima.

INRI als ex Tinentes Alcaldes Cararach, Laporta, i regidors Viñas, Jover i Iglesias Abelló, que permeteren que la Companyia permetés aquest crim deshonorós, sense posar fi en el maletó pont.

Els preocupava més altres coses, que no pas la vida dels que han mort!... veritat?...

Els andreuencs deuen felicitar i fer actes d'homenatge an aquests ex cacics del districte.

Els patrons forners, amb un sarcasme vil, publicaren una nota que ha merescut el despreci de la gent obrera...

Senyors! Sant Honorat deuria escupir-los hi a la cara per jueus i explotadors...

A rebaixar el pa, deuriem obligar-los, i no venir amb notes i plors de *cocodrilo*...

Ja us coneixem herbetes... que sou *meravilla*!

Ha sigut novament clausurat el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria d'aquesta ciutat.

Heu's aquí una nova que plaurà força als amos de cafès i bars, perquè es fa difícil que pesquin uns quants parroquians, deis deu mil socis del Centre que ara no sabran on fer petar la claca.

En Puig i Cadafalch s'esforça en demostrar que la situació econòmica de la Mancomunitat es ferma, que el seu actiu munta més que el seu passiu, que no li poden minvar les naturals fonts d'ingressos...

Així ho volem creure i tant-de-bò que també ho poguem veure

D'AQUÍ POCOS DIES, SORTIRÀ

L'ALMANAC DE
La Campana de Gràcia
per a l'any 1924

Text i dibuixos de gran actualitat

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.—Barcelona

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar